

[Justitsministeren.]

med hensyn til undersøgelser mod personer ansat i politiets tjeneste rejst i Folketinget i foråret 1966 af hr. Ib Thyregod. (Folketingstidende 1965-66, sp. 4711-4715). Jeg udtalte dengang, at selv om den gældende ordning ikke hidtil i praksis havde givet anledning til betænkeligheder, var jeg dog enig i, at det spørgsmål kunne rejses, om ordningen var i overensstemmelse med principielle retssikkerhedssynspunkter, og jeg gav tilsagn om at nedsætte et sagkyndigt udvalg til at se på problemerne.

Dette udvalg blev nedsat den 25. juli 1966. Efter hvad jeg har fået oplyst, er udvalgets arbejde — hvori også indgår overvejelser om oprettelse af et auditørembede — så vidt fremskredet, at betænkning forventes at blive afgivet i begyndelsen af 1968.

Jeg mener derfor ikke på nuværende tidspunkt at burde tage stilling til det rejste spørgsmål.

Af *Helge Nielsen* til boligministeren (14. september 1967):

„Har man i boligministeriet erfaringer for, hvorvidt forsøg på ejerlavssaneringer har virket sinkende på saneringen som helhed, og om indførelse af tidsfrister vil kunne fremme saneringen, herunder også tidsfrist for ejernes opgørelse af saneringstabet?“

Mit spørgsmål er motiveret af det svar, jeg modtog fra ministeren på det spørgsmål, jeg stillede den 21. juni 1967, idet jeg ønsker problemerne omkring ejerlavssaneringer yderligere belyst.

Boligminister *Kaj Andresens* svar (22. september 1967):

I mit svar af 30. juni 1967 på hr. Helge Niensens spørgsmål af 21. juni 1967 anførte jeg, at boligministeriet hidtil kun har fået

forelagt forslag om ejerlavssanering én gang.

En række godkendte saneringsplaner har ikke indeholdt muligheder for ejerne til at danne saneringslav, dels fordi denne mulighed i de første 3 år af saneringslovens gyldighedsperiode kunne afskæres, dels fordi ejerlavssanering kan udelukkes, når den overvejende del af området skal anvendes til offentlige formål (lovens § 9). I andre saneringssager har kommunen inden saneringsplanens bekendtgørelse erhvervet så store dele af saneringsområdet, at ejerlavssanering var forhindret (lovens § 10, stk. 2). Endelig har boligministeriet i et enkelt tilfælde fået oplyst, at der forelå afkald fra ejerne på ejerlavsmuligheden.

Alligevel har kommunerne også i saneringssager, hvor ejerlav ikke kunne komme på tale, i alle tilfælde anvendt betydelig længere tid til at fremkomme med en endelig finansieringsplan end den 1 års frist, der, for så vidt angår ejerlavssaneringer, er fastsat i saneringslovens § 17, stk. 1.

Hvorvidt forsøg på ejerlavssaneringer har virket sinkende på saneringen som helhed, har boligministeriet ikke megen kendskab til, idet disse eventuelle forsøg foretages af vedkommende kommune uden ministeriets medvirken. Det er imidlertid oplyst over for mig, at det fra tid til anden kan volde vanskeligheder for en saneringskommune at få ejerne til at fremkomme med fornødne oplysninger og materiale til brug for kommunens beregning af det tilbud om offentlig støtte til en saneringsplans gennemførelse ved et saneringslav, som kommunen i henhold til lovens § 17 skal give ejerne.

I forbindelse med de overvejelser om eventuelle ændringer i saneringsloven med henblik på at fremme saneringsvirksomheden, som jeg omtalte i mit svar af 30. juni 1967, vil jeg være opmærksom på dette problem.